

25 Ιουνίου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στές]

K.N.G. AUTOPARTS LTD,

Εφεσείοντες-Ενάγοντες,

v.

ΜΙΧΑΛΗ ΙΩΑΝΝΟΥ,

Εφεσίβλητου-Εναγόμενου,

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8872)

Εταιρείες — Απόδειξη ύπαρξης εταιρείας — Μαρτυρία ότι η προβαλλόμενη ως εταιρεία διεξήγαγε εργασίες σαν τέτοια είναι αρκετή προς απόδειξη ύπαρξης της εταιρείας.

- 5 *Απόδειξη — Απόδειξη ύπαρξης εταιρείας — Μαρτυρία ότι η προβαλλόμενη ως εταιρεία διεξήγαγε εργασίες ως τέτοια είναι αρκετή προς απόδειξη ύπαρξης της εταιρείας.*

10 Το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάσισε πως παρόλον ότι οι εφεσείοντες - ενάγοντες επέτυχαν και επομένως θα επεδίκαζε προς όφελός τους το αξιούμενο δυνάμει επιταγής ποσό, εν τούτοις έκρινε ότι αυτό δεν καθίστατο δυνατό διότι δεν απέδειξαν την ιδιότητά τους ως εταιρεία και απέρριψε την αγωγή. Ο εφεσίβλητος - εναγόμενος στην υπεράσπισή του αρνήθηκε ότι οι εφεσείοντες - ενάγοντες ήσαν εγγεγραμμένη εταιρεία. Η μαρτυρία για τους εφεσείοντες - ενάγοντες κατέδει-

15 χνε εναργέστατα ότι λειτουργούσαν ως εταιρεία.

Οι εφεσείοντες - ενάγοντες εφεσίβαλαν την απόφαση.

20 Αποφασίστηκε ότι:

- (1) Μαρτυρία σύμφωνα με την οποία η προβαλλόμενη ως εταιρεία διεξήγαγε εργασίες ως τέτοια, είναι αρκετή προς απόδειξη της ύπαρξης της εταιρείας.

25

Η έφεση έγινε δεκτή με έξοδα πρωτοδίκως και κατ' έφεση.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Re Jon Beauforte (London) Ltd [1953] 1 All E.R. 634,

Queen v. Langton [1876] 2 Q.B.D. 296.

5

Έφεση.

Έφεση από τους ενάγοντες κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Βλαδιμήρου, Ε.Δ.) που δόθηκε στις 21.12.92 (Αγωγή Αρ. 1681/92) με την οποία απορρίφθηκε η αγωγή τους για ποσό οφειλόμενο δυνάμει επιταγής, εναντίον του εναγόμενου. 10

Π. Σπανός, για τους Εφεσείοντες - Ενάγοντες.

15

Α. Ζύμπηλος, για τον Εφεσίβλητο - Εναγόμενο.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Νικολάου, Δ.

20

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Οι εφεσείοντες αυτοπεριγράφονται στην αγωγή την οποία κίνησαν εναντίον του εφεσίβλητου, ως εταιρεία περιορισμένης ευθύνης δεόντως εγγεγραμμένη στην Κύπρο, ασχολούμενη με την πώληση εξαρτημάτων αυτοκινήτων. Αξίωναν ποσό £1000 δυνάμει τραπεζικής επιταγής, την τελευταία από τέσσερις με διαφορετικές ημερομηνίες πληρωμής, τις οποίες ο εφεσίβλητος εξέδωσε προς όφελός τους για εξόφληση εμπορευμάτων της ειδικότητάς τους τα οποία του πώλησαν. Οι πρώτες τρεις επιταγές πληρώθηκαν όταν επέστη ο ανάλογος χρόνος. Όμως την πληρωμή της τελευταίας ο εφεσίβλητος την σταμάτησε με οδηγίες που έδωσε στην τράπεζά του. Και τούτο ένεκα διαφόρων αιτιάσεων που προέβρισκε σε σχέση με τη συναλλαγή πρόσκτησης των εξαρτημάτων. Ο εφεσίβλητος στην υπεράσπισή του, προέταξε μη παραδοχή του ισχυρισμού των εφεσεϊόντων περί της εγγραφής τους ως εταιρείας, και εν συνεχεία διατύπωσε ισχυρισμούς προς αντίκρουση της αξίωσης επί της ουσίας. 25
30
35

Κατόπιν ακρόασης, το δικαστήριο κατέληξε ότι ενώ επί της ουσίας οι εφεσείοντες επιτύχαναν και επομένως θα επιδίκαζε προς όφελός τους το αξιούμενο ποσό πλέον έξοδα, εν τούτοις εν τέλει έκρινε ότι αυτό δεν καθίστατο δυνατό εφόσον, κατά την άποψή του, δεν απέδειξαν την ιδιότητά τους ως εταιρεία. Ως εκ τούτου, απέρριψε την αγωγή. Με την παρούσα έφεση αμφισβητείται η πρω- 40

τόδικη άποψη περί της μη απόδειξης της εν λόγω ιδιότητας.

Ο συνήγορος των εφεσειόντων εισηγήθηκε ότι ο ισχυρισμός τους αναφορικά με το ζήτημα ιδιότητας δεν ήταν παρά μόνο εισαγωγικός και μη απαραίτητος για στοιχειοθέτηση της αξίωσης. 5 Πρόσθεσε συναφώς ότι η σύσταση μιας εταιρείας εγγεγραμμένης στην Κύπρο αποτελεί ζήτημα για το οποίο εξυπακούεται γνώση εφόσον το κοινό διατηρεί πρόσβαση στα στοιχεία που τηρούνται στο γραφείο της Εφόρου Εταιρειών. Παρέπεμψε σχετικά στην **Re** 10 **Jon Beauforte (London) Ltd** [1953] 1 All E.R. 634 η οποία όμως αφορούσε την εξυπακουομένως απόδοση γνώσης του περιεχομένου του ιδρυτικού σχετικά με τα επιτρεπόμενα όρια δραστηριότητας της εταιρείας και όχι με τη σύστασή της. Έπειτα εισηγήθηκε ότι εν πάση περιπτώσει είχε προσαχθεί μαρτυρία για την ύπαρξη 15 της εταιρείας και επισήμανε σχετικά τα εξής. Πρώτο, ότι το πρόσωπο διά του οποίου οι εφεσειόντες είχαν ενεργήσει, κατέθεσε χωρίς να αντεξεταστεί επί τούτου ότι ήταν “διευθυντής της ενάγουσας εταιρείας”. Το δικαστήριο δεν το παραγνώρισε αυτό αλλά θεώρησε πως δεν αποτελούσε ικανοποιητική μαρτυρία. Δεύτερο, 20 ότι προέκυπτε από το σύνολο της μαρτυρίας - και αυτό είναι ορθό - πως οι εφεσειόντες ενεργούσαν ως εταιρεία περιορισμένης ευθύνης ο δε εφεσίβλητος, καθώς ήταν πρόδηλο, αντίκρουσε τη συναλλαγή σε αυτή τη βάση εφόσον, ανάμεσα σε άλλα, στο όνομα της εταιρείας ήταν που εξέδωσε τις επιταγές. Το δικαστήριο δεν συζήτησε αυτή την πτυχή. Ο συνήγορος της άλλης πλευράς υποστήριξε με συντομία την πρωτόδικη προσέγγιση. 25

Θα εξετάσουμε τις εισηγήσεις του συνηγόρου των εφεσειόντων με τη σειρά. Κατ’ αρχήν ο ισχυρισμός περί νομικής οντότητας 30 διαδίκου δεν μπορεί να θεωρηθεί, αντίθετα με ό,τι εισηγήθηκε ο συνήγορος των εφεσειόντων, ως εισαγωγικός άνευ σημασίας. Η ύπαρξη διαδίκου αποτελεί προϋπόθεση για την όποια διεκδίκηση. Έτσι, όπου ο διάδικος δεν είναι φυσικό πρόσωπο, η νομική οντότητά του πρέπει να καταδεικνύεται. Αυτό γίνεται με απόδειξη του 35 αντίστοιχου ισχυρισμού εκτός όπου προκύπτει άμεσα από το νόμο οπότε λαμβάνεται δικαστική γνώση. Στην περίπτωση εταιρείας, για την οποία γίνεται εδώ λόγος, η ύπαρξή της πρέπει να αποδεικνύεται. Η πρόσβαση στο αρχείο της Εφόρου Εταιρειών παρέχει έρεισμα για το αποκαλούμενο ως δόγμα της εξυπακουόμενης 40 γνώσης μόνο σε σχέση με το περιεχόμενο ορισμένων εγγράφων, σημαντικότερα από τα οποία είναι το ιδρυτικό και το καταστατικό της εταιρείας, ώστε - με ορισμένες εξαιρέσεις - να δεσμεύεται από το περιεχόμενό τους ο όποιος τρίτος συναλλάσσεται με την εταιρεία. Το εν λόγω δόγμα δεν εκτείνεται όμως άμεσα στην εγ-

γραφή της εταιρείας.

Ως προς τη μαρτυρία του διευθυντή των εφεσειόντων, θεωρούμε ότι αυτή από μόνη της ήταν απρόσφορη προκειμένου να αποδείξει νομική οντότητα εφόσον μοιάζει να εκλάμβανε ως δεδομένο ότι αποτελούσε το ζητούμενο που ήταν το κατά πόσο οι εφεσειόντες ήταν ή όχι εταιρεία. Ούτε και παρείχε οποιαδήποτε ένδειξη η οποία θα πρόσφερε δυνατότητα για τη διακρίβωση πηγής και για την προσμέτρηση αξίας. Ωστόσο, καθώς αναφέραμε, άλλη μαρτυρία κατέδειχνε - και αυτό εναργέστατα μάλιστα - ότι οι εφεσειόντες λειτουργούσαν ως εταιρεία. Αυτή η μαρτυρία ήταν αρκετή για την έγερση μαχητού νομικού τεκμηρίου κανονικότητας: *omnia praesumuntur rite ac solemniter esse acta*. Αυτό το τεκμήριο δεν αντικρούστηκε. Και αποβαίνει καθοριστικό. Το ίδιο ακριβώς ζήτημα απασχόλησε Αγγλικό Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο στην υπόθεση *Queen v. Langton* [1876] 2 Q.B.D. 296. Ομόφωνα αποφασίστηκε ότι μαρτυρία σύμφωνα με την οποία η προβαλλόμενη ως εταιρεία διεξήγαγε εργασίες ως τέτοια, ήταν αρκετή προς απόδειξη ύπαρξης της εταιρείας. Στην προκείμενη περίπτωση λοιπόν, το δικαστήριο έσφαλε καταλήγοντας ότι η ύπαρξη της εταιρείας δεν είχε αποδειχθεί.

Η έφεση επιτυγχάνει. Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται. Εκδίδεται απόφαση υπέρ των εφεσειόντων και εναντίον του εφεσίβλητου για το ποσό των £1000.- πλέον έξοδα, τόσο πρωτόδικα όσο και έφεσης. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.

Η έφεση επιτυγχάνει με έξοδα πρωτοδίκως και κατ' έφεση.